

Nucená dražba zabraného majetku jest přípustna se svolením pozemkového úřadu.

Vymáhající věřitelka navrhla podáním č. j. E 67/23—29, 1.61 spisův exekučních, obnovení nucené dražby usedlosti č. p. 7 v Jarošově, dotyčně opětne povolení nucené dražby této usedlosti, poněvadž státní pozemkový úřad svolil k řízení dražebnímu. Soud první stolice vyhověl usnesením ze dne 29. prosince 1923 č. j. E. 67/23—29, tomuto návrhu vymáhající věřitelky, ale rekursní soud k rekursu povinného dlužníka zrušil toto usnesení prvního soudu maje za to, že toto usnesení odporuje předpisu § 8 zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n., podle něhož na zabraný majetek lze vésti exekuci jen vnucenou správou, a tedy nikoli nucenou dražbou.

Soud rekursní tedy vlastně změnil usnesení prvního soudu ze dne 29. prosince 1923 a zamítl hořejší návrh vymáhající věřitelky.

Mínění rekursního soudu, které vedlo k tomuto rozhodnutí, vzatému nyní v odpor vymáhající věřitelkou, nelze přisvědčiti.

Při výkladu § 8 zákona ze dne 15. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n. dlužno hleděti nejen ke znění tohoto § 8., ale též k jeho souvislosti s § 7 a k účelu, kterého zákon snaží se dosáhnouti ustanovením § 8.

Podle 1. odstavce § 7 jest k účinnosti zcizení, pronájmu, zavázení a dělení zabraného majetku třeba souhlasu státního pozemkového úřadu, k čemuž § 8 dodává, že lze na tento majetek vésti exekuci pouze vnucenou správou. Účel obou těchto zákonných předpisů jest tentýž: zameziti, aby určitými právními úkony nebylo provádění pozemkové reformy mařeno nebo sťžováno. Rozhodnutí o tom, kdy zcizení, pronájem, zavázení nebo dělení zabraného majetku příčí se účelům pozemkové reformy a kdy nikoli, náleží podle § 7 státnímu pozemkovému úřadu, kterýž udělením aneb odepřením souhlasu k dotýčnému právnímu úkonu vyslovuje, zda-li tento úkon srovnává se s účely pozemkové reformy, nebo zdali se jim příčí.

Jest nyní otázka, zda-li právomoc, daná státnímu pozemkovému úřadu, aby udělením svého souhlasu propůjčil účinnosti těm právním úkonům, které nestojí v cestě provádění pozemkové reformy, vztahuje se toliko na dobrovolné nakládání vlastníkovo zabraným majetkem, nebo zda-li se vztahuje na naklá-

dání zabraným majetkem, které děje se proti vůli vlastnickově řízením exekučním. Znění zákona neodporuje tomuto druhému výkladu; účel zákona mluví zřejmě pro tento výklad, neboť nelze uznati, že by zákon nepřipouštěl takového vedení exekuce na zabraný majetek, které nemůže vůbec nikterak překážeti provádění pozemkové reformy. Zdánlivě tomu ovšem odporuje znění § 8, podle něhož lze na zabraný majetek vésti exekuci toliko vnucenou správou, což samo o sobě — bez ohledu na § 7 — mohlo by vésti k výkladu, že každý jiný exekuční prostředek jest naprosto vyloučen, takže by ani se souhlasem pozemkového úřadu nebylo možno užití k vedení exekuce jiného prostředku než vnucené správy. Ale odpor tento jest jen zdánlivý. Ustanovení § 8 nesmí býti vykládáno samo o sobě, nýbrž jen v souvislosti s předcházejícím § 7. Poněvadž podle tohoto § 7 jakékoli zcizení, zavazení nebo dělení zabraného majetku dovoleno jest tenkrát, když státní pozemkový úřad dá k tomu svůj souhlas, dlužno vykládati § 8 v ten způsob, že bez tohoto souhlasu lze vésti exekuci na zabraný majetek pouze vnucenou správou, kterou, jak zákon sám předpokládá, účely pozemkové reformy nemohou býti mařeny. Není tedy § 8 ničím jiným, než dodatkem k § 7, ustanovujícím, že bez souhlasu, v tomto § 7 uvedeného, může věřitel dosáhnouti ze zabraného majetku uspokojení jen vnucenou správou.

Z toho následuje, že nucená dražba zabraného majetku jest přípustna se svolením státního pozemkového úřadu, pokud ovšem jsou zde předpoklady, obsažené v exekučním řádu. Opáčené mínění soudu rekursního jest mylné.

Rekursní soud tedy neprávem prohlásil vedení exekuce nucenou dražbou bez ohledu na svolení státního pozemkového úřadu nepřípustným a neprávem užil tohoto mylného mínění k tomu, že vyhověl rekursu povinného dlužníka a zrušil usnesení prvního soudu, kterým nucená dražba byla povolena. Soud stolice třetí nemůže však hned rozhodnouti u věci samé, poněvadž rekursní soud omezil se při svém rozhodování pouze na ustanovení § 8 zákona ze dne 16. dubna 1919, č. 215 Sb. z. a n., a nezabýval se věcí dále, zejména pak se vůbec nezabýval vývody rekursu povinného dlužníka, týkajícími se provedeného odhadu. Bylo tudíž usnesení rekursního soudu, pokud bylo dovolacím rekuresem vzato v odpor, zrušeno a bude povinností

soudu rekursního, by znova rozhodl o dlužníkovu rekursu a to bez ohledu na své právní stanovisko, projevené v odůvodněném usnesení ze dne 22. ledna 1923, čj. R 15 a 27/24-1.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. února 1924, č. j. R I 134/24-I. Dr. R.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

JUDr. Jaroslav Krejčí: *Delegace zákonodárné moci v moderní demokracii* (vydáno vlastním nákladem v Praze 1924, stran 127).

Rozsah místa v tomto časopise recenzi vyhrazeného nedovoluje recesentovi, aby obšírněji se zabýval světlými a stinnými stránkami spisu, ačkoli problém, jemuž jest spis věnován, by toho pro svoji důležitost plně vyžadoval. Proto se recenze omezuje vlastně jen na několik poznámek.

Spis zabývá se, jak již z jeho nadpisu zřejmo, speciální otázkou práva ústavního, jež může nabýti aktuálnosti ve všech moderních státech, ať již jde o republiku či konstituční monarchii. Autor omezuje se na vylíčení pozitivního práva v některých státech republikánských. Není to arci vadou spisu. Autor tu spíše správně vycítuje, že otázka delegace zákonodárné moci má větší politický význam pro státy založené na principu demokratickém než pro státy založené na principu monarchickém a to již z toho důvodu, že v posléze zmíněných státech delegace moci zákonodárné vracejíce tuto moc svrchovanému panovníku, resp. orgánům jemu podřízeným jest posílením principu monarchického, kdežto ve státech prvých se slabuje se delegací význam principu demokratického, přičítajícího svrchovanost lidu zastoupenému zákonodárným sborem.

Kniha obsahuje předmluvu a 8 kapitol. V první kapitole obsahující »úvod« autor formuluje problém, kterým se zamýšlí zabývat, t. j. zda a pokud je v systému ústav tuhých (rigidních) přípustno, aby obyčejný zákon a contr. zákona ústavního delegoval moc zákonodárnou na jiné orgány státní. Autor správně poznamenává (str. 7), že ve státech, kde ústavní zákon nemá vyššího právního charakteru, než kterýkoli jiný zákon, může každý zákon platně delegovati moc zákonodárnou, i kdyby toho ústava snad nepřipouštěla. Proti těmto státům staví autor